

mærkeligt nok endogsaa gaaet videre, end Regeringen den Gang vilde. Landstinget gik den Gang et saa stort Skridt, at jeg blev aldeles forbavset over, at virkelig den social-reformatoriske Strøm, som gik gennem Verden paa den Tid, var stærk nok til at gribe det høje Landsting saaledes, at det selv tog Initiativet til at udvide Loven, ikke alene til at omfatte alle Lønarbejdere — med nogle Undtagelser, som ingen Rolle spille — men ogsaa til at tage dem med, der arbejdede for egen Regning, navnlig i Landbrug, Skovbrug og Fiskeri. Det gjorde Landstinget. Husk paa, at det er paa Landstingets Initiativ, at dette store Skridt blev taget! Og saa skulde de Herrer frygte for at føre Sagen op i Landstinget! De risikerede jo ligefrem, at Landstinget vilde vende tilbage til sine gamle Principper og medtage flere i Loven, end der nu er indbefattet derunder! Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) har jo allerede gjort opmærksom paa, at en Del af de Forandringer, Landstinget har foretaget, er gaaet i Retning af at medtage flere, end her er tilsigtet. Jeg skal ikke dvæle ved de enkelte Ting, som allerede det ærede Medlem fremdrog og roste Landstinget for, jeg skal kun føje et til, som er ret karakteristisk. De erindre maaske, at Tinget her i Fjor vedtog, at Arbejdsraadet, som det den Gang hed — nu Arbejderforsikringsraadet — skulde for Arbejdsgivernes Vedkommende sammensættes af Københavns Magistrat. Ja, jeg udtalte mig mod denne Bestemmelse her i Fjor; det forekom mig rent ud sagt uhyrligt, at Københavns Magistrat ved Lov skulde gøres til Lovgiver for hele Landet. Det er da ogsaa faldet det høje Landsting for Brystet, og det har stemt denne Bestemmelse ud og indsat den anden, at Indenrigsministeren vælger de to Medlemmer, som repræsenterer Arbejdsgiverne i Arbejdsraadet. Altsaa, Landstinget har foretaget en Del Forbedringer, og jeg vil sige: Skulde vi ikke risikere, at det vilde gaa et Skridt videre, og vende tilbage til sit gamle Standpunkt at medtage mange flere Arbejdere end nu? Jeg maa dog paa den anden Side ogsaa gøre opmærksom paa, at der er en yderligere Anledning til at drøfte denne Sag paa ny derved, at ikke alt, hvad Landstinget har sat ind, er af det gode. Der er enkelte Ting, som har fremkaldt noget mere Uklarhed, end der var i Forvejen, og jeg skal nævne nogle saadanne.

Det er allerede sagt, at man har kaldt denne Lov en Forsikringslov, hvad den aldeles ikke er. Hvorledes man har kunnet falde paa at kalde den en Forsikringslov, forstaar jeg ikke. Der siges rigtignok i § 1, at den paagældende skal være forsikret mod det lidte Tab af Arbejdsevne, og at deres efterladte skulde være forsikrede mod det lidte Tab af Forsørger. Det er en aldeles mærkværdig Sprogbrug. Tror De, at man kan forsikre sig mod Tabet af Forsørger? Nej, man kan forsikre sig til en vis Grad mod Følgerne af Tab af Forsørger, men at sige, at man forsikrer dem mod den Ulykke, som Tabet af deres Forsørger er, det er der virkelig paa Dansk ikke nogen Mening i, eftersom jeg da forstaar at læse Dansk . . . (Afbrydelse) . . . Naa, det er allerede sprogligt rettet. Ja, saa maa jeg henvende min Beklagelse til det ærede Sprogudvalg, som har udført dette Arbejde. Det er dog en dristig Paastand, at man skal kunne forsikre Folk mod Ulykken. Imidlertid, denne samme Betragtning har ikke alene sat sit Mærke i Teksten, ogsaa Titlen er bleven omdannet saaledes, at den nu hedder: „Arbejders Forsikring“. Ja, det er netop det, vi have villet, det skulde være, en Forsikringslov, men det er det ikke, det er en Erstatningslov, altsaa noget ganske andet. Der staar kun en Gang i en af de allersidste Paragraffer, at den Erstatning, som det paa-hviler Arbejdsgiverne at udrede, have de Lov til at forsikre. Ja, det have de jo i Forvejen, det have de altid haft Lov til, det kan ingen nægte dem, saa det er aldeles irrelevant. Jeg ser ikke rettere, end at dette med Forsikring har samme Karakter som, naar der i „Ulysses von Ithacien“ staar: Dette skal være Troja. Saa skal man tro paa, at det er Troja. Det bliver ikke til en Forsikringslov, fordi man kalder den saaledes. Der er et Par enkelte Ting, som jeg ligeledes skal fremdrage, fordi jeg synes, der var Anledning til at søge Klaring i alt Fald af, hvad der menes. Der er ogsaa i Landstinget kommet denne ny Bestemmelse ind, at blandt de efterladte, som skulle forsørges — eller rettere altsaa, som skulle have Erstatning for Tabet af deres Forsørger — skulle ogsaa regnes dem, han faktisk forsørgede, da Ulykken skete. Hvad vil det sige: „faktisk forsørgede“? Det er et Begreb, som det forekommer mig vil være overmaade vanskeligt at bestemme. Naar en Mand har betalt Alimentationsbidrag for uægte Børn, er det saa Mening, at Arbejdsgiverne herefter